

hodnih gubernijah prav nič drugače kot onstran Volge. Izjemi sta samo Krim in Kavkaz, najzanimivejši ruski pokrajini. Nepregledno polje, na katerem je rastla malone sama visokoglava, svilolasa koruza, kvečjemu se je tuintam prikazala njiva s krompirjem, me ni kaj zanimalo; pogled mi je uhajal na jug, v tisto smer, kamor smo se vozili; tamkaj so se namreč svetile snežene glave kavkaških orjakov. Najvišjega velikana sem takoj spoznal kot goro Kazbék (5043 m), ki straži glasovito „gruzinsko vojno cesto“, po kateri se pride iz Vladikavkaza v Tiflis. Nebo je bilo jasno, jutranje solnce je obsevalo sive glave, pokrite s svežim snegom; prejšnji dan je namreč deževalo,

razumem); če sem pa poizvedoval, kod se daje „bagáž na hranénje“, mi je vsakdo postregel z največjo vljudnostjo.

Stopim na tramvaj, ki se je ravno kar pripravljaj na odhod. Kmalu smo v mestu samem, ki je tako kot vsa ruska mesta. Ima prav široke ulice, nizke hiše, mnogo vrtov in mestnih nasadov, veliko trgovin, par večjih poslopij: vladnih palač, javnih šol, domačih in tujih bank, dragih hotelov, gledališče ter nekaj pravoslavnih cerkva. Ruska mesta so zelo razsežna kajti zemlje v Rusiji ne primanjkuje. Če le mogoče, ima hiša za seboj še majhen vrt. Poslopja ob glavnih ulicah so dvonadstropna, v stranskih ulicah in v predmestjih

VLADIKAVKAZ; V OZADJU KAVKAŠKE GORE.

po gorah pa snežilo. Ker je bil zrak popolnoma čist, se mi je zdelo, da stoje orjaki tik pred menoj, dasi so bili v resnici še daleč.

V dobri uri, ob pol osmih zjutraj, smo dospeli do cilja. Preden smo krenili v mesto, smo se nenadoma ustavili ob nizkem poslopju, na katerem je blestel — seveda v cirilici — napis: Vladikavkaz. To je namreč pristno ruska navada, da vlak ne zavozi kar v sredino mesta, ampak da ostane pred mestom, dostikrat še prav daleč od njega. Rusov to nič ne vznemirja; saj stoji pred kolodvorom cela vrsta izvoščkov, in v novejšem času so po vseh večjih mestih zgradili tudi električni tramvaj. Prtljago zanesem tja, kamor so napisali: „Hranénje bagáža“. Če sem na ruskem kolodvoru koга vprašal, kje da je „garderoba“, me je pogledal postrani in odgovoril: „Ne panimáju“ (ne

pa enonadstropna ali samo pritlična. Mesto ni staro, zato so hiše večalimani še nove. Leta 1784. so tod sezidali majhno trdnjavo. Krog nje so sčasoma zgradili nekaj hiš. Ko je l. 1860. Vladikavkaz dobil naslov mesta, je prebivalo v njem šele dva in pol tisoč stanovalcev. V novejšem času pa mesto bujno raste. V trdnjavi so nastanili močno posadko, ki strahuje uporne, roparske rodove in straži najimenitnejši prehod čez gorovje. Po mestu mrgoli vse polno vojakov, kozakov. Kot najimenitnejši kavkaški trdnjavi je carica Katarina II. nadela ime „Vladikavkáz = kraljica Kavkáza“. Trgovina in obrt prospevata izvrstno. Šol je v mestu prav mnogo: moška in ženska gimnazija, duhovsko (pravoslavno) semenišče, realka, trgovska šola in 20 ljudskih in meščanskih šol, zadnji čas pa so ustanovili veliko kadetno šolo.